Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Syvende Afdeling)

7. april 2022 *

»Appel – statsstøtte – markedet for elektricitet produceret fra vedvarende energikilder – national lovgivning, som angiveligt bevirker, at el-leverandørerne indrømmes en ulovlig fordel – klage til Europa-Kommissionen – afgørelse om afslag uden at indlede den formelle undersøgelsesprocedure – annullationssøgsmål – forordning (EU) 2015/1589 – artikel 1, litra h) – begrebet »interesserede parter« – afvisning«

I sag C-429/20 P,

angående appel i henhold til artikel 56 i statutten for Den Europæiske Unions Domstol, iværksat den 11. september 2020,

Solar Ileias Bompaina AE, Athen (Grækenland), ved dikigoros A. Metaxas, og Rechtsanwalt A. Bartosch,

sagsøger,

den anden part i appelsagen:

Europa-Kommissionen ved B. Stromsky og K. Herrmann, som befuldmægtigede,

sagsøgt i første instans,

har

DOMSTOLEN (Syvende Afdeling),

sammensat af dommerne T. von Danwitz (refererende dommer), som fungerende afdelingsformand, P.G. Xuereb og A. Kumin,

generaladvokat: H. Saugmandsgaard Øe,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

* Processprog: engelsk.

afsagt følgende

Dom

1 Med appelskriftet har Solar Ileias Bompaina AE nedlagt påstand om ophævelse af kendelse afsagt af Den Europæiske Unions Ret den 3. juli 2020, Solar Ileias Bompaina mod Kommissionen (T-143/19, ikke trykt i Sml., herefter »den appellerede kendelse«, EU:T:2020:301), hvorved Retten afviste appellantens søgsmål i det væsentlige med påstand om annullation af Kommissionens afgørelse C(2018) 6777 final af 10. oktober 2018 om statsstøtte SA.38967 (2014/NN-2) – Grækenland – National driftsstøtteordning til fordel for de anlæg, der anvender vedvarende energikilder, og højeffektive kraftvarmeproduktionsanlæg (herefter »den omtvistede afgørelse«).

Retsforskrifter

2 Artikel 1, litra h), i Rådets forordning (EU) 2015/1589 af 13. juli 2015 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af artikel 108 [TEUF] (EUT 2015, L 248, s. 9) bestemmer:

»I denne forordning forstås ved:

[…]

h) »interesserede parter«: alle medlemsstater og personer, virksomheder eller sammenslutninger af virksomheder, hvis interesser måtte være berørt af den tildelte støtte, herunder navnlig støttemodtageren, konkurrerende virksomheder og erhvervsorganisationer.«

3 Artikel 24, stk. 2, i forordning 2015/1589 har følgende ordlyd:

»Alle interesserede parter kan indgive en klage for at underrette Kommissionen om påstået ulovlig støtte eller om påstået misbrug af støtte. Den interesserede part skal i den forbindelse behørigt udfylde en formular, som er fastsat i en gennemførelsesbestemmelse, jf. artikel 33, og skal angive obligatoriske oplysninger, der anmodes om deri.

[…]«

Tvistens baggrund og den omtvistede afgørelse

4 Solar Ileias Bompaina, der er et selskab i henhold til græsk ret, producerer elektricitet under anvendelse af vedvarende energikilder og driver virksomhed på elektricitetsmarkedet i Grækenland.

5 Den 31. december 2014 anmeldte Den Hellenske Republik i henhold til artikel 108, stk. 3, TEUF indførelsen af en lovbestemt driftsstøtte til producenter, der udnytter vedvarende energikilder (herefter »producenter af vedvarende energi«), og højeffektive kraftvarmeproduktionsanlæg (herefter »kraftvarmeproducenter«) i medfør af Nomos 4254/2014, Metra stirixis kai anaptyxis tis ellinikis oikonomias sto plaisio efarmogis tou n. 4046/2012 kai alles diataxeis (lov

nr. 4254/2014 om foranstaltninger til støtte og udvikling af den hellenske økonomi til gennemførelse af lov nr. 4046/2012 samt andre bestemmelser, FEK A 85/7.4.2014) (herefter »den nye aftale om vedvarende energikilder«), der trådte i kraft i april 2014, til Kommissionen.

6 Det græske elektricitetsmarked, som det var opbygget før og på tidspunktet for ikrafttrædelsen af den nye aftale om vedvarende energikilder, omfattede følgende kategorier af markedsaktører:

– producenter og importører, som tilfører elektricitet til nettet

– markeds- og netoperatører, som udgør den del af markedet, hvorpå der ikke er konkurrence, og som køber elektricitet, som producenterne fremstiller, og forvalter samtlige finansielle transaktioner på markedet

– leverandører, som køber elektricitet af markedsoperatørerne, og som videresælger denne til slutbrugerne.

7 I denne forbindelse modtog producenterne af vedvarende energi og kraftvarmeproducenterne betaling for den producerede elektricitet til faste priser, der bestod af afregningspriser. Betalingen til leverandørerne var ikke fast og afhang af markedsvilkårene.

8 Med henblik på at finansiere afregningspriserne til fordel for producenterne af vedvarende energi og kraftvarmeproducenterne blev der i medfør af Nomos 2773/1999, Apeleftherosi tis agoras ilektrikis energeias – Rythmisi thematon energeiakis politikis kai loipes diataxeis (lov nr. 2773/1999 om liberaliseringen af elektricitetsmarkedet, regulering af spørgsmål vedrørende energipolitikken og andre bestemmelser, FEK A 286/22.12.99) oprettet en »særlig konto vedrørende vedvarende energikilder«. Midlerne på denne konto udgjordes i det væsentlige af et særligt bidrag med henblik på nedsættelse af drivhusgasemissioner, som forbrugerne betalte for hver enhed forbrugt elektricitet, og af andre kilder, såsom indtægter fra aktørerne på markederne for vedvarende energi og kraftvarme.

9 Den nye aftale om vedvarende energikilder ændrede de gældende afregningspriser for elektricitet fremstillet af producenter af vedvarende energi og kraftvarmeproducenter. For visse former for anlæg blev der således indført præcise lofter, der fastsatte den maksimale mængde elektricitet, som de støtteberettigede producenter af vedvarende energi leverede i et givet år. Formålet med lofterne var at begrænse størrelsen af den samlede støtte, som blev indrømmet visse teknologier for vedvarende energi.

10 Ifølge de forklarende bemærkninger til lov nr. 4254/2014 tilsigtede den nye aftale om vedvarende energikilder at fjerne underskuddet på den særlige konto vedrørende vedvarende energikilder og gøre denne konto varig. I perioden forud for denne lovs ikrafttræden var denne særlige konto nemlig blevet underskudsgivende, hvilket dels skyldtes en kraftig stigning i udgifterne til udviklingen af anlæg, der bruger vedvarende energikilder, og kraftvarmeanlæg, dels et samtidigt fald i indtægter som følge af en nedsættelse af det særlige bidrag, som forbrugerne tidligere var blevet pålagt, som følge af den økonomiske krise samt en nedgang i indtægterne fra salget af elektricitet.

11 Med henblik på at fjerne dette underskud bestod den ordning, som blev indført med den nye aftale om vedvarende energikilder, dels i en nedsættelse af de afregningspriser, der skulle fastsættes i kontrakter om salg af elektricitet, dels i indførelsen af rabatter af den samlede værdi af den elektricitet, som producenterne af vedvarende energi og kraftvarmeproducenterne tilførte til nettet i 2013, for at opveje den overkompensation, som disse producenter tidligere var blevet ydet.

12 Den 6. maj 2015 indgav Solar Ileias Bompaina og et andet selskab i henhold til artikel 24, stk. 2, i forordning 2015/1589 en klage til Kommissionen om foranstaltningerne i den nye aftale om vedvarende energikilder, idet de gjorde gældende, at disse foranstaltninger indebar en ulovlig støtte til fordel for leverandørerne. Denne klage blev registreret under referencen SA.41794.

13 I klagen anførte Solar Ileias Bompaina, at leverandørerne modtog en selektiv fordel, eftersom alene producenterne af vedvarende energi i medfør af lov nr. 4254/2014 bar omkostningerne forbundet med nedbringelsen af underskuddet på den særlige konto vedrørende vedvarende energikilder inden for rammerne af den nye aftale om vedvarende energikilder. Leverandørerne havde imidlertid også bidraget til underskuddet på denne særlige konto, eftersom markedsreglerne og prisdannelsen for elektricitet gav dem mulighed for at købe elektricitet billigt på engrosmarkedet, og sådanne nedsatte omkostninger gav færre indtægter til den nævnte særlige konto, idet de var lavere. Med andre ord befandt producenter og leverandører sig i virkeligheden i en sammenlignelig situation hvad angår formålet med at fjerne underskuddet på den særlige konto vedrørende vedvarende energikilder. Aftalen er således selektiv, for så vidt som rækkevidden heraf ikke omfatter leverandørerne, idet disse ikke skal deltage i dækningen af underskuddet på den særlige konto vedrørende vedvarende energikilder.

14 Den 10. december 2015 modtog Kommissionen endnu en klage indgivet på vegne af producenter af solenergi, og den 22. december 2017 modtog den en tredje klage indgivet på vegne af Pan-Hellenic Rooftop Photovoltaic Association.

15 Den 10. marts 2016 underrettede Kommissionen de græske myndigheder om de to første klager og opfordrede dem til at fremsætte deres bemærkninger hertil. Disse bemærkninger blev indgivet den 27. juli 2016. Den tredje klage blev ikke oversendt til de græske myndigheder, idet Kommissionen konstaterede, at de heri rejste spørgsmål allerede var dækket af de to første klager.

16 Ved den omtvistede afgørelse besluttede Kommissionen ikke at gøre indsigelser mod den ordning, der blev indført ved lov nr. 4254/2014 hvad angår den nye aftale om vedvarende energikilder, som fastsatte en ny tilpasning af afregningspriserne for producenterne af vedvarende energi og kraftvarmeproducenterne.

17 I 111.-121. betragtning til den omtvistede afgørelse undersøgte Kommissionen udsagnene i klagerne, herunder klagen indgivet af Solar Ileias Bompaina, og konkluderede følgende:

– Klagerne havde ikke fremført noget argument til støtte for hypotesen om, at leverandørerne delvist havde forårsaget underskuddet på den særlige konto vedrørende vedvarende energikilder.

– Producenterne af vedvarende energi og leverandørerne befandt sig ikke i en sammenlignelig retlig og faktisk situation.

– Det forfulgte mål med den nye aftale om vedvarende energikilder var at nedbringe underskuddet på den særlige konto vedrørende vedvarende energikilder ved at opveje den

overkompensation, som producenterne af vedvarende energi tidligere havde modtaget, ved en ny tilpasning af afregningspriserne.

– Følgelig skabte den anmeldte ordning ikke en selektiv fordel ved hjælp af statsmidler, og de blev ikke indrømmet støtte.

18 En kortfattet meddelelse om denne afgørelse blev offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende* den 7. december 2018.

19 Den 18. december 2018 tilsendte Solar Ileias Bompaina Kommissionen en skrivelse og spurgte denne institution, om den anså den omtvistede afgørelse for at være et officielt afslag på klagen indgivet i sag SA.41794, eller om den tværtimod fortsat anså klagen for verserende.

20 Ved skrivelse af 8. februar 2019 besvarede Kommissionen selskabet, at den omtvistede afgørelse dækkede dets klage, og at den på dette grundlag afsluttede denne.

Retsforhandlingerne ved Retten og den appellerede kendelse

21 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 2. marts 2019 anlagde Solar Ileias Bompaina sag i henhold til artikel 263 TEUF, navnlig med påstand om annullation af 111.-121. betragtning til den omtvistede afgørelse.

22 Af de grunde, der er anført i den appellerede kendelses præmis 31-48, fastslog Retten, at Solar Ileias Bompaina ikke havde godtgjort, at selskabet var »interesseret part« som omhandlet i artikel 108, stk. 2, TEUF og artikel 1, litra h), i forordning 2015/1589, hvilken egenskab er påkrævet for at kunne påberåbe sig en tilsidesættelse af sine proceduremæssige rettigheder, for så vidt som Kommissionen i den omtvistede afgørelse uden at indlede den formelle undersøgelsesprocedure havde fundet, at leverandørerne ikke var blevet indrømmet støtte ved lov nr. 4254/2014.

23 Følgelig afviste Retten søgsmålet.

Parternes påstande

24 Ved appelskriftet har Solar Ileais Bompaina nedlagt følgende påstande:

– Den appellerede kendelse ophæves.

– Det fastslås, at søgsmålet i sag T-143/19 kan antages til realitetsbehandling, og sagen hjemvises til Retten.

– Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

25 Kommissionen har for Domstolen nedlagt påstand om, at appellen forkastes, og at appellanten tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Om appellen

Parternes argumentation

26 Til støtte for appellen har appellanten fremsat to anbringender, som skal undersøges samlet, hvorved selskabet i det væsentlige har gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl ved ikke at kvalificere det som »interesseret part« som omhandlet i artikel 1, litra h), i forordning 2015/1589, idet muligheden for at antage søgsmålet til realitetsbehandling forudsætter en sådan denne kvalificering.

27 Selv om appellanten har anerkendt, at Retten i den appellerede kendelse gengav indholdet af den klage, som selskabet havde indgivet til Kommissionen, korrekt, og i fuldt omfang havde forstået omfanget af klagepunkterne, navnlig hvad angår den omstændighed, at alene producenterne af vedvarende energi skulle bære den finansielle byrde forbundet med at fjerne underskuddet på den særlige konto vedrørende vedvarende energikilder, skulle Retten efter selskabets opfattelse imidlertid have kvalificeret det som »interesseret part«. Appellanten har navnlig anført, at selv om Retten gengav genstanden for klagepunkterne korrekt i den appellerede kendelses præmis 10, undlod den imidlertid at drage de fornødne konklusioner heraf i kendelsens præmis 44, idet den ikke tog hensyn til den omstændighed, at leverandørerne og producenterne af vedvarende energi befandt sig i en sammenlignelig situation inden for rammerne af det referencesystem, som udgjordes af den særlige konto vedrørende vedvarende energikilder og det forfulgte mål med den nye aftale om vedvarende energikilder, nemlig at fjerne underskuddet på denne særlige konto. Appellanten har endvidere gjort gældende, at Retten skulle have taget hensyn til den omstændighed, at leverandørerne ligeledes kunne holdes delvist ansvarlige for dette underskud.

28 Ifølge appellanten ville selskabets formuemæssige situation nemlig have været bedre, hvis leverandørerne ligeledes var blevet pålagt at bidrage til at fjerne nævnte underskud. Den angivelige støtte, som disse leverandører opnåede ved at blive fritaget for at bidrage til at fjerne dette underskud, er nemlig forbundet med nedsættelsen af de afregningspriser, som blev betalt til producenterne af vedvarende energi, såsom appellanten, hvorfor selskabets interesser og stilling på markedet blev påvirket heraf.

29 I denne henseende tilsidesatte Retten i forbindelse med undersøgelsen reglerne om fastlæggelsen af bevis for at skulle kvalificeres som »interesserede parter« som omhandlet i artikel 1, litra h), i forordning 2015/1589.

30 Det var navnlig med urette, at Retten fastslog, at appellanten med henblik på at blive kvalificeret som en sådan skulle have godtgjort den angivelige støttes indvirkning på selskabets stilling på markedet eller på dets økonomiske interesser. Ifølge appellanten fastlagde Domstolen således i dom af 24. maj 2011, Kommissionen mod Kronoply og Kronotex (C-83/09 P, EU:C:2011:341), denne kvalificering for appellanterne alene på grundlag af disses argumenter om, at det ikke kunne udelukkes, at den i denne sag omhandlede støtte havde haft indvirkning på deres interesser, uden at Domstolen krævede, at de fremlagde konkrete beviser for en sådan mulighed.

31 Ifølge appellanten kan det dermed ikke kræves, at selskabet beviser, hvilke konkrete virkninger ændringen af afregningspriserne ville have haft for producenterne af vedvarende energi, såfremt byrden med at fjerne underskuddet på den særlige konto vedrørende vedvarende energikilder var blevet fordelt mellem disse producenter og leverandørerne. Det er tilstrækkeligt at fastslå, at det

ikke kan udelukkes, at disse afregningspriser kunne have været mere gunstige for producenterne af vedvarende energi, hvis leverandørerne ligeledes skulle have bidraget til at refinansiere den særlige konto vedrørende vedvarende energikilder.

32 Kommissionen har gjort gældende, at denne argumentation skal forkastes som ugrundet.

Domstolens bemærkninger

33 Det skal indledningsvis bemærkes, at begrebet »interesserede parter« i artikel 1, litra h), i forordning 2015/1589 defineres således, at det omfatter »alle medlemsstater og personer, virksomheder eller sammenslutninger af virksomheder, hvis interesser måtte være berørt af den tildelte støtte, herunder navnlig støttemodtageren, konkurrerende virksomheder og erhvervsorganisationer«. Det skal bemærkes, at denne bestemmelse efterfulgte artikel 1, litra h), i Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af 22. marts 1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af EF-traktatens artikel 93 (EFT 1999, L 83, s. 1), som havde samme ordlyd. De principper, som er fastlagt i retspraksis vedrørende sidstnævnte bestemmelse, og som Retten anførte i navnlig den appellerede kendelses præmis 31, finder således anvendelse med henblik på fortolkningen af artikel 1, litra h), i forordning 2015/1589.

34 I henhold til denne bestemmelse forstås der ved »interesseret part« alle personer, virksomheder eller sammenslutninger af virksomheder, hvis interesser måtte være berørt af den tildelte støtte, dvs. navnlig de virksomheder, som er konkurrenter til støttemodtageren. Det drejer sig med andre ord om en ubestemt helhed af adressater (dom af 24.5.2011, Kommissionen mod Kronoply og Kronotex, C-83/09 P, EU:C:2011:341, præmis 63 og den deri nævnte retspraksis).

35 Følgelig udelukker denne bestemmelse ikke, at en virksomhed, der ikke er en direkte konkurrent til støttemodtageren, betragtes som interesseret part, hvis den gør gældende, at dens interesser kan være påvirket af støttetildelingen. Det kræver, at denne virksomhed i tilstrækkelig grad godtgør, at der er risiko for, at støtten har en konkret indvirkning på dens situation (jf. i denne retning dom af 24.5.2011, Kommissionen mod Kronoply og Kronotex, C-83/09 P, EU:C:2011:341, præmis 64 og 65 og den deri nævnte retspraksis). Selv om indvirkningen på denne virksomheds interesser alene kan være potentiel, skal risikoen for en konkret indvirkning på disse interesser kunne påvises i tilstrækkelig grad.

36 I den foreliggende sag fremgår det af Rettens konstatering af de faktiske forhold i den appellerede kendelses præmis 6-8, som appellanten ikke har anfægtet, at den nye aftale om vedvarende energikilder, som den græske lovgiver godkendte, medførte en nedsættelse af de afregningspriser, der blev betalt til appellanten som producent af vedvarende energi. Denne aftale tilsigter at mindske underskuddet på den særlige konto vedrørende vedvarende energikilder, hvis formål er at finansiere aktiviteter for producenter af vedvarende energi.

37 Ifølge appellanten blev selskabet, for så vidt som den græske lovgiver havde undladt at indføre et bidrag, der påhvilede leverandørerne, selv om disse efter selskabets opfattelse kunne holdes delvist ansvarlige for dette underskud, urimeligt bebyrdet på det økonomiske plan. Appellanten har således gjort gældende, at såfremt den græske lovgiver havde pålagt leverandørerne at bidrage med henblik på at mindske underskuddet, kunne selskabets formuemæssige situation have været mere gunstig, eftersom det ikke havde været nødvendigt at nedsætte de afregningspriser, som selskabet modtog. Appellanten har således i det væsentlige anført, at den græske lovgivers undladelse havde indvirkning på selskabets interesser, og at der dermed er en forbindelse mellem den fritagelse, som leverandørerne blev indrømmet, og nedsættelsen af disse afregningspriser.

38 Henset til de faktuelle forhold anvendte Retten med føje de kriterier, som er fastsat i den retspraksis, der er nævnt i denne doms præmis 34 og 35, idet den i den appellerede kendelses præmis 37 præciserede, at appellanten for at kunne kvalificeres som »interesseret part« enten skulle godtgøre, at selskabet konkurrerede direkte eller indirekte med modtagerne af den angivelige støtte, eller at nævnte støtte risikerede at have indvirkning på dets situation.

39 I den appellerede kendelses præmis 39-41 fastslog Retten indledningsvis, at leverandørerne og producenterne af vedvarende energi ikke konkurrerede, eftersom de virkede på forskellige niveauer på elektricitetsmarkedet i Grækenland.

40 Dernæst efterprøvede Retten, om den angivelige støtte kunne have haft konkret indvirkning på appellantens situation, og om dette selskab i tilstrækkelig grad havde godtgjort en sådan potentiel indvirkning.

41 Det fremgår i denne henseende af den appellerede kendelse, at lov nr. 4254/2014 kun reducerede det tilskud, som producenterne af vedvarende energi tidligere var blevet indrømmet, idet dette var den løsning, som den græske lovgiver valgte for at afhjælpe den omstændighed, at støtteordningen til fordel for producenterne af vedvarende energi var blevet for dyr og skulle refinansieres. I denne forbindelse fastslog Retten i den appellerede kendelses præmis 44, at selv om der ikke var tvivl om, at lov nr. 4254/2014, hvorved der fastsættes reducerede priser for elektricitet, der produceres fra vedvarende energikilder, som blev vedtaget med henblik på at mindske underskuddet på den særlige konto vedrørende vedvarende energikilder, havde haft indvirkning på producenterne af vedvarende energikilder, havde appellanten imidlertid hverken godtgjort, at der var en forbindelse mellem de nedsatte priser for vedvarende energikilder og el-leverandørernes manglende betaling af et bidrag til den særlige konto vedrørende vedvarende energikilder, eller at den angivelige støtte til el-leverandørerne kunne have indvirkning på selskabets stilling på markedet eller dets interesser. Appellanten havde navnlig ikke forklaret, hvorledes den såkaldte fritagelse for el-leverandørerne ved lov nr. 4254/2014 kunne have haft indflydelse på fastsættelsen af de nye afregningspriser og de rabatter, som fandt anvendelse på producenterne af vedvarende energi, eftersom de herved foretagne tilpasninger hovedsageligt tilsigtede at opveje den overkompensation, som disse producenter tidligere var blevet indrømmet.

42 Endelig fastslog Retten i den appellerede kendelses præmis 48, navnlig henset til disse faktuelle bedømmelser, at appellanten ikke havde godtgjort, at selskabet skulle kvalificeres som »interesseret part« som omhandlet i artikel 1, litra h), i forordning 2015/1589.

43 Eftersom Retten således foretog en korrekt anvendelse af de kriterier, som er fastsat i den retspraksis, der er nævnt i denne doms præmis 34 og 35, kan den ikke foreholdes at have begået en retlig fejl. Henset til de omhandlede faktiske omstændigheder, som i øvrigt alene henhører under Rettens kompetence, er det relevante kriterium, der skulle tages hensyn til, nemlig kriteriet om en potentiel årsagsforbindelse, der er godtgjort i tilstrækkelig grad, mellem den angivelige støtte og den konkrete skade på den pågældende virksomheds interesser eller stilling på markedet. Spørgsmålet om, hvorvidt en anden kategori af økonomiske aktører eventuelt kan have bidraget til underskuddet i den ovennævnte støtteordning, er derimod uden relevans. På samme måde har den omstændighed, at producenterne af vedvarende energi og leverandørerne kunne have befundet sig i en sammenlignelig situation, henset til formålet med at nedsætte underskuddet på den særlige konto vedrørende vedvarende energikilder, ingen betydning med henblik på vurderingen af kvalificeringen som »interesserede parter« som omhandlet i artikel 1, litra h), i forordning 2015/1589.

44 Retten begik således ikke en retlig fejl ved at give afslag på at kvalificere appellanten som »interesseret part« som omhandlet i artikel 1, litra h), i forordning 2015/1589 og ved dermed at afvise selskabets søgsmål.

45 Da de to anbringender, der er fremsat til støtte for appellen, er ugrundede, skal denne forkastes i det hele.

Sagsomkostninger

46 I henhold til artikel 138, stk. 1, i Domstolens procesreglement, der i medfør af procesreglementets artikel 184, stk. 1, finder tilsvarende anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom.

47 Da Kommissionen har nedlagt påstand om, at appellanten tilpligtes at betale sagsomkostningerne, og appellanten har tabt sagen, bør det pålægges denne at bære sine egne omkostninger og at betale de omkostninger, som Kommissionen har afholdt.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Syvende Afdeling):

1) Appellen forkastes.

2) Solar Ileias Bompaina AE betaler sagsomkostningerne.

Underskrifter